

Sygn. akt II Ca 8/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Beata Piwko**

Sędziowie: **SSO Małgorzata Klesyk**

SSO Cezary Klepacz (spr.)

Protokolant: st. sekr. sąd. Eliza Tokarz

po rozpoznaniu w dniu 10 lutego 2015 r. w Kielcach

na rozprawie

sprawy z powództwa H. A. z siedzibą w S.

przeciwko T. P.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 7 października 2014 r., sygn. I C 1228/13

oddala apelację i zasądza od T. P. na rzecz H. A. z siedzibą w S. 1800 (jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego, przyznaje radcy prawnemu A. M. wynagrodzenie za pełnienie funkcji kuratora pozwanego w postępowaniu apelacyjnym w kwocie 2214 (dwa tysiące dwieście czternaście) złotych, które wypłacić z sum budżetowych Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kielcach.

Sygn. akt II Ca 8/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 października 2014 roku, sygn. akt I C 1228/13, Sąd Rejonowy w Kielcach zasądził od pozwanego T. P. na rzecz powoda H. A. w S. kwotę 64.851,34 zł wraz z ustawowymi odsetkami: od kwoty 36.268,51 zł od dnia 22 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty i od kwoty 28.132,51 zł od dnia 6 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty (pkt I), oddalając powództwo w pozostałej części (pkt II). Nadto Sąd zasądził od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 8.891 zł tytułem kosztów procesu (pkt III) i przyznał na rzecz radcy prawnego A. M. wynagrodzenie za pełnienie funkcji kuratora w kwocie 4.428 zł, które nakazał wypłacić z zaliczki zaksięgowanej pod poz. 216/14 (pkt IV).

Sąd ten ustalił, że w dniu 8 lutego 2008 roku pomiędzy (...) Bank SA w G. a T. P. została zawarta umowa kredytu gotówkowego o nr (...) na kwotę 72.538,86 zł. Pismem z dnia 3 czerwca 2009 roku Bank wypowiedział tę umowę z dniem 13 lipca 2009 roku, z uwagi na niespłacanie rat kredytu w określonych terminach. Zadłużenie wnosilo wówczas 63.359,73 zł. W związku z obsługą kredytu wysłano 11 monitów po 15 zł każdy, co dało kwotę 165 zł. Postanowieniem z

dnia 12 sierpnia 2009 roku Sąd Rejonowy w Kielcach w sprawie o sygn. akt I Co 2122/09 nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu wystawionemu przeciwko T. P. na kwotę 63.779,99 zł, a postanowieniem z dnia 28 marca 2011 roku, sygn. akt I Co 526/11, nadał klauzulę wykonalności na rzecz następcy prawnego wierzyciela – Banku (...) SA w K.. Wszczęte przeciwko dłużnikowi postępowanie egzekucyjne zostało umorzone postanowieniem z dnia 3 sierpnia 2012 roku. W dniu 13 grudnia 2012 roku pomiędzy Bankiem (...) w K. a powodem została zawarta umowa sprzedaży wierzytelności przysługującej wobec pozwanego i wynikającej z umowy kredytu z dnia 8 lutego 2008 roku, nr (...). Pismem z dnia 16 stycznia 2013 roku powód zawiadomił pozwanego o tym, że nabył wierzytelność w kwocie 65.136,66 zł, a pismem z dnia 21 listopada 2013 roku bezskutecznie wezwał pozwanego do uregulowania kwoty 73.868,06 zł w terminie do dnia 28 listopada 2013 roku.

Po dokonaniu takich ustaleń Sąd powołał się na treść art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku – Prawo bankowe, wskazując, że bezspornie pozwany zawarł z (...) Bank SA w G. umowę kredytu gotówkowego. Sąd wyjaśnił, że następstwo prawne, w myśl art. 494 § 1 k.s.h., Banku (...) SA w K. w stosunku do (...) Bank SA w G. znajduje potwierdzenie w informacjach zawartych w odpisie pełnym KRS nr (...). Następnie Sąd przytoczył regulację art. 512 k.c., stwierdzając, że brak zawiadomienia o przeniesieniu wierzytelności, który to obowiązek spoczywa na sprzedającym tę wierzytelność, nie wpływa na skuteczność umowy przelewu, a powoduje tylko tę konsekwencję, że spełnienie przez dłużnika świadczenia do rąk zbywającego wierzytelność przed uzyskaniem wiedzy o przelewie będzie skuteczne również wobec nabywcy. Pozwany został powiadomiony o przelewie wierzytelności pismem z dnia 16 stycznia 2013 roku i nie podnosił, aby przed tym zawiadomieniem uiścił jakąkolwiek kwotę z tytułu spornego zadłużenia do rąk zbywcy. Sąd uznał również za bezzasadny zarzut przedawnienia roszczenia, wskazując, że zgodnie z art. 123 k.c. doszło do przerwania biegu przedawnienia poprzez złożenie przez wierzyciela wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu wystawionemu przeciwko dłużnikowi. Klauzula taka została nadana – najpierw na rzecz w (...) Bank SA w G., a następnie na rzecz Banku (...) SA w K.. Wszczęte przeciwko dłużnikowi postępowanie egzekucyjne zostało umorzone postanowieniem z dnia 3 sierpnia 2012 roku, a zatem dopiero po tej dacie bieg przedawnienia rozpoczął swój bieg na nowo (art. 124 § 1 i 2 k.c.). Do dnia wniesienia pozwu w niniejszej sprawie, tj. 6 czerwca 2013 roku, nie upłynął zatem trzyletni termin przedawnienia. W związku z tym, Sąd uznał za zasadne roszczenie w zakresie obejmującym: kwotę 36.553,83 zł tytułem należności głównej, kwotę 28.132,51 zł tytułem odsetek oraz kwotę 165 zł tytułem kosztów wysłanych do pozwanego monitów, który to wydatek wynika z niekwestionowanego przez pozwanego rozliczenia kredytu. Natomiast Sąd uznał, że powód nie wykazał, aby poniósł w związku z obsługą kredytu kwotę 285,32 zł tytułem opłat sądowych i komorniczych. O kosztach procesu rozstrzygnięto w oparciu o art. 100 zdanie drugie k.p.c. Wynagrodzenie na rzecz kuratora reprezentującego pozwanego zostało przyznane w wysokości wynikającej z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Apelację od tego orzeczenia wywiódł pozwany, zaskarżając je w części, tj. co do pkt I i III, a w związku z tym zarzucając naruszenie: art. 207 § 6 i 7 k.p.c. poprzez dopuszczenie spóźnionych twierdzeń i dowodów, a następnie oparcie rozstrzygnięcia na tych dowodach, art. 227 w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. poprzez pominięcie w treści uzasadnienia istotnych dla sprawy okoliczności związanych z nieprawidłowościami dotyczącymi wystawienia i datowania wezwania do zapłaty z dnia 21 listopada 2013 roku oraz z ustaleniem, czy doszło do prawidłowego rozwiązania umowy kredytowej łączącej (...) Bank SA w G. i T. P., wobec nieprzedstawienia dowodu nadania przesyłki polecanej oraz czy przed wypowiedzeniem umowy były kierowane do pozwanego wezwania do zapłaty. Nadto pozwany powoływał się na uchybienie dyspozycji art. 233 § 1 i 2 k.p.c. poprzez niewłaściwą ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i w konsekwencji błędne ustalenia faktyczne poprzez przyjęcie, że wyliczenie w ramach rozliczenia kredytu kosztów wygenerowanych monitów stanowi wystarczający dowód tego, że koszty te zostały rzeczywiście poniesione. Wskazując na to, skarżący wnosił o zmianę wyroku i oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów procesu.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie i o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja jest bezzasadna.

Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe, dokonując oceny dowodów na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, zgodnie z dyspozycją art. 233 § 1 k.p.c. Poczynione w ten sposób ustalenia Sąd Okręgowy przyjął za własne.

W zgłoszonych zarzutach apelacyjnych pozwany w pierwszej kolejności podnosił naruszenie art. 207 § 6 i 7 k.p.c. poprzez dopuszczenie spóźnionych twierdzeń i dowodów zgłoszonych w toku postępowania przez stronę powodową. Za sprekludowane uznał on: wyciąg z ksiąg (...) Bank SA w G., odpisy postanowień Sądu Rejonowego w Kielcach o nadaniu klauzuli wykonalności i postanowienie o umorzeniu egzekucji. Dowód z tych dokumentów został dopuszczony postanowieniem Sądu Rejonowego wydanym na rozprawie w dniu 30 września 2014 roku. Obecny na posiedzeniu pełnomocnik kuratora ustanowionego dla pozwanego nie zgłosił zastrzeżenia do protokołu w trybie art. 162 k.p.c., w którym zakwestionowałyby taką decyzję procesową Sądu pierwszej instancji (k. 180). Tymczasem powołany przepis obejmuje swoim zakresem zarówno rozstrzygnięcia dowodowe negatywne (oddalające wnioski dowodowe), jak i pozytywne (dopuszczające konkretne dowody). Regulacja ta przewiduje prekluzję zarzutów dotyczących niektórych naruszeń prawa procesowego. Z jej treści wynika, że skutkiem niepodniesienia przez stronę zarzutu naruszenia przepisów postępowania w sposób tam określony jest bezpowrotna utrata tego zarzutu w dalszym toku postępowania, a zatem także w środkach zaskarżenia i w toczących się na ich podstawie postępowaniu zażaleniowym, apelacyjnym i kasacyjnym. Wyjątkiem jest sytuacja, gdy chodzi o przepisy prawa procesowego, których naruszenie sąd powinien wziąć pod rozwagę z urzędu, albo gdy strona nie zgłosiła zastrzeżeń bez swojej winy. Brak winy musi być jednak uprawdopodobniony. Pozwany w apelacji nie powoływał się na żadne okoliczności mogące usprawiedliwiać brak zgłoszenia zastrzeżeń w określonym terminie. Dlatego też wyłączona jest przewidywana w art. 380 k.p.c. kontrola przez Sąd Okręgowy postanowień Sądu pierwszej instancji o dopuszczeniu wskazanych dowodów, a w konsekwencji brak było podstaw do zakwestionowania dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny wartości dowodowej wymienionych dokumentów, jak też ustalenia w oparciu o te dowody, że dochodzone przez powoda roszczenie nie jest przedawnione.

Podniesiony przez pozwanego zarzut naruszenia art. 227 w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. również nie mógł skutkować zmianą zaskarżonego wyroku. Sąd Rejonowy w ustaleniach faktycznych zawartych w uzasadnieniu orzeczenia wskazał, że strona powodowa wystosowała do pozwanego wezwanie do zapłaty datowane na dzień 21 listopada 2013 roku. Jednak z uwagi na to, że kwestia ta nie ma znaczenia dla oceny zasadności zgłoszonego roszczenia, zbędne było jej szersze omawianie w ramach rozważań prawnych. To samo dotyczy podnoszonego w apelacji braku przedstawienia przez stronę powodową wezwań do zapłaty kierowanych przez (...) Bank SA w G. do pozwanego przed wypowiedzeniem umowy kredytu. Nie ulega bowiem wątpliwości, że wymagalność świadczenia pieniężnego dochodzonego pozwem nie była uzależniona od wezwania pozwanego do zapłaty. Niepotrzebne było zatem również analizowanie treści tego wezwania pod względem prawidłowości wskazanej tam kwoty odsetek. Strona powodowa przedłożyła w toku sprawy wypowiedzenie umowy kredytowej z dnia 8 lutego 2008 roku, datowane na 3 czerwca 2009 roku (k. 74), wymagane zgodnie z § 9 pkt 1 tej umowy (k. 48-50), które skutkowało jej rozwiązaniem z dniem 13 lipca 2009 roku. Skuteczność wypowiedzenia nie była uzależniona od przesłania go pozwanemu listem poleconym – forma ta zastała przewidziana jedynie dla celów dowodowych. Jednocześnie kredytobiorca został zobowiązany do zawiadomienia Banku o zmianie miejsca zamieszkania, pod rygorem uznania kierowanych do niego pism za doręczone (§ 9 pkt 4 w zw. z 10 umowy). Pozwany nie mieszka pod podanym Bankowi adresem, a w toku procesu w zasadzie nie zaprzeczono twierdzeniom strony powodowej, że wypowiedzenie zostało przesłane na adres wskazany przez T. P. przy zawieraniu umowy kredytowej. W tej sytuacji nieprzedstawienie nadania wypowiedzenia umowy listem poleconym nie mogło skutkować podważeniem prawidłowości wypowiedzenia nierealizowanej przez pozwanego umowy łączącej go z (...) Bank SA w G.. Niezależnie od tego, wymagalność wierzytelności wynika z postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu o numerze 26/09/MW, wystawionemu w dniu 26 lipca 2009 roku przez (...) Bank SA w G. przeciwko dłużnikowi T. P. w oparciu o umowę kredytu gotówkowego o numerze (...) z dnia 8 lutego 2008 roku (k.167, 168-169).

Strona powodowa wykazała, iż faktycznie poniosła koszty związane z windykacją zadłużenia, przedkładając rozliczenie kredytu ze wskazaniem konkretnych dat, w jakich monity zostały do pozwanego wysłane (k. 150, 161-162), czego pozwany nie zakwestionował, a zatem podniesiony w tym kontekście zarzut naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. jest również chybiony.

Mając to na uwadze, oddalono apelację na podstawie 385 k.p.c. i zasądzono od T. P. na rzecz H. A. w S. kwotę 1.800 zł tytułem kosztów postępowania apelacyjnego, zgodnie z art. 98 § 1 i 3, art. 99 i art. 108 § 1 zdanie pierwsze k.p.c., ustalając wysokość wynagrodzenia pełnomocnika w myśl § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 roku, poz. 490).

Wynagrodzenie dla radcy prawnego A. M. za pełnienie funkcji kuratora pozwanego w postępowaniu apelacyjnym zostało przyznane z sum budżetowych Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kielcach w kwocie 2.214 zł, zgodnie z § 1 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 listopada 2013 roku w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz. U. z 2013 roku, poz.1476) w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 i § 6 pkt 6 cyt. rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku.

SSO C. Klepacz SSO B. Piwko SSO M. Kleszyk